

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2017 r.

Naczelnny Sąd Administracyjny

ul. G. P. Boduena 3/5

00-011 Warszawa

za pośrednictwem:

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Warszawie

ul. Jasna 2/4

00-013 Warszawa

1

Skarżący: Stowarzyszenie Sieć Obywatelska

Watchdog Polska

(adres w aktach)

reprezentowany przez:

r. pr. Adama Kuczyńskiego

ul. Z. Modzelewskiego 23/373

02-679 Warszawa

Organ: Fundacja Nasza Przyszłość

(adres w aktach)

Sygn. akt: II SAB/Wa 19/17

SKARGA KASACYJNA

- I. Działając w imieniu Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska (dalej: „Skarżący”), którego pełnomocnictwo znajduje się w aktach sprawy, wnoszę niniejszym skargę kasacyjną od Wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (dalej: „WSA w Warszawie”) z dnia 29 maja 2017 r. sygn. akt II SAB/Wa 19/17 (dalej: „Wyrok”) w sprawie bezczynności Fundacji Nasza Przyszłość (dalej: „Organ”) w zakresie rozpoznawania wniosku o udostępnienie informacji publicznej.
- II. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 maja 2017 r. sygn. akt II SAB/Wa 19/17 zaskarżam w części, to jest:
 - a) pkt 2. sentencji Wyroku, na mocy którego stwierdzono, że bezczynność Organu w zakresie udostępnienia informacji publicznej, opisanej w punkcie 1. sentencji Wyroku, nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;
 - b) pkt 3. sentencji Wyroku, na mocy którego oddalono żądanie wymierzenia grzywny;
 - c) pkt 4. sentencji Wyroku, na mocy którego odrzucono skargę Skarżącego w zakresie udostępnienia zgodnie z wnioskiem z dnia 3 listopada 2016 r. informacji publicznej „o tym, jakie przedsięwzięcia od 2008 r., w których korzystano ze środków publicznych, prowadziła Fundacja – wnosimy w tym względzie o przekazanie informacji o nazwie poszczególnych przedsięwzięć (projektów),

wskazanie podmiotu przekazującego Organu środki publiczne oraz podanie roku podpisania umowy związanej z przekazaniem środków publicznych (jeżeli została podpisana umowa)”;

- d) postanowienia w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania – w uzasadnieniu Wyroku wskazano, że WSA w Warszawie odstąpił, na podstawie art. 206 PPSA, od zasądzenia zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego.
- III. Wyrokowi Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 maja 2017 r. sygn. akt II SAB/Wa 19/17 zarzucam:
- a) naruszenie prawa materialnego, a to: art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, w zakresie w jakim przepis ten stanowi, że konstytucyjne prawo do informacji o działalności organów władz publicznych i osób pełniących funkcje publiczne, poprzez jego niezastosowanie skutkujące nieuprawnionym ograniczeniem tego prawa na kanwie niniejszej sprawy;
- b) naruszenie prawa materialnego, a to: art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, w zakresie w jakim przepis ten stanowi o tym, że każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd, poprzez jego niezastosowanie skutkujące nieuprawnionym ograniczeniem tego prawa na kanwie niniejszej sprawy, polegającym na nieuzasadnionym odrzuceniu w części skargi na beczynność, złożonej przez Skarżącego, a przez to nierozpatrzeniu skargi co do *meritum* w tym zakresie;
- c) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a to: art. 149 § 1a PPSA, w zakresie w jakim przepis ten stanowi o tym, że w przypadku uwzględnienia skargi na beczynność sąd jednocześnie stwierdza, czy beczynność organu miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa, poprzez błędne zastosowanie polegające na nieuzasadnionym przyjęciu na kanwie niniejszej sprawy, że beczynność Organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;
- d) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a to: art. 149 § 2 PPSA, w zakresie w jakim przepis ten stanowi o tym, że sąd w przypadku uwzględnienia skargi na beczynność może ponadto orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 PPSA, poprzez błędne zastosowanie polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że okoliczności niniejszej sprawy nie przemawiają za wymierzeniem Organowi przedmiotowej grzywny;
- e) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a to: art. 58 § 1 pkt 4 PPSA, w zakresie w jakim przepis ten stanowi o tym, że sąd odrzuca skargę jeżeli sprawa objęta skargą pomiędzy tymi samymi stronami jest w toku lub została już prawomocnie osądzona, poprzez błędne zastosowanie polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że sprawa, która zawisła przed WSA w Warszawie w sprawie o sygn. II SAB/Wa 19/17 była równocześnie przedmiotem innego postępowania sądowoadministracyjnego (obecnie: została już prawomocnie osądzona);
- f) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a to: art. 206 PPSA, w zakresie w jakim przepis ten stanowi o tym, że sąd może w uzasadnionych przypadkach odstąpić od zasądzenia zwrotu kosztów postępowania w całości lub w części, w szczególności jeżeli skarga została uwzględniona w części niewspółmiernej w stosunku do wartości przedmiotu sporu

- ustalanej w celu pobrania wpisu, poprzez błędne zastosowanie polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że okoliczności sprawy uzasadniają odstąpienie od zasądzenia zwrotu kosztów postępowania, w tym zwłaszcza odstąpienie w całości od zasądzenia tychże kosztów.
- IV. Wnoszę o uchylenie Wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 maja 2017 r. sygn. akt II SAB/Wa 19/17 w części, to jest w zakresie punktów 2., 3. i 4. sentencji Wyroku, i rozpoznanie sprawy co do istoty poprzez uwzględnienie skargi na beczynność Organu, a w związku z tym:
- a) orzeczenie, że beczynność Organu w zakresie rozpatrzenia wniosku Skarżącego z dnia 3 listopada 2016 r. o: *„udostępnienie informacji o wydatkach w ramach przedsięwzięć, w których Fundacja korzystała ze środków publicznych, poprzez podanie kwoty wydatku, daty, strony wydatku (np. z kim była zawarta umowa), przedmiotu wydatku – od dnia 1 stycznia 2016 r.”* miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa;
 - b) wymierzenie Organowi grzywny, na podstawie art. 149 § 1a PPSA, w związku z przedmiotową beczynnością;
 - c) stwierdzenie, że Organ dopuścił się beczynności w zakresie udostępnienia informacji publicznej na wniosek Skarżącego z dnia 3 listopada 2016 r. dotyczący informacji publicznej: *„o tym, jakie przedsięwzięcia od 2008 r., w których korzystano ze środków publicznych, prowadziła Fundacja – wnosimy w tym względzie o przekazanie informacji o nazwie poszczególnych przedsięwzięć (projektów), wskazanie podmiotu przekazującego Organu środki publiczne oraz podanie roku podpisania umowy związanej z przekazaniem środków publicznych (jeżeli została podpisana umowa)”*;
 - d) stwierdzenie, że przedmiotowa beczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa;
 - e) wymierzenie Organowi grzywny, na podstawie art. 149 § 1a PPSA, w związku z przedmiotową beczynnością.
- V. Ewentualnie wnoszę o uchylenie Wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 maja 2017 r. sygn. akt II SAB/Wa 19/17 w części, to jest w zakresie punktów 2., 3. i 4. sentencji Wyroku, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie.
- VI. Wnoszę o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego, wedle norm przepisanych.
- VII. Wnoszę o rozpoznanie niniejszej skargi na rozprawie.

UZASADNIENIE

1. Skarżący zgadza się ze stwierdzeniem WSA w Warszawie, że Organ dopuścił się beczynności w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej na wniosek z dnia 3 listopada 2017 r. w zakresie dot. udostępnienia *„informacji o wydatkach w ramach przedsięwzięć, w których Fundacja korzystała ze środków publicznych, poprzez podanie kwoty wydatku, daty, strony wydatku (np. z kim była zawarta umowa), przedmiotu wydatku – od dnia 1 stycznia 2016 r.”*. Sąd trafnie wskazał na ciążący w tym zakresie na Organie obowiązek informacyjny.
2. Nie można się jednak zgodzić ze stwierdzeniem, że beczynność Organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa oraz oddaleniem wniosku o wymierzenie mu grzywny.

3. WSA w Warszawie w uzasadnieniu Wyroku swoje stanowisko uzasadnił w sposób następujący: „*Stwierdzając stan beczynności Organu, Sąd nie uznał, aby miała ona miejsce z rażącym naruszeniem prawa (...). Orzeczenie o kwalifikowanej formie beczynności winno być zarezerwowane dla sytuacji szczególnych, oczywistych i niedających się w żaden sposób usprawiedliwić. Jednakże w celu ustalenia, czy naruszenie prawa jest rażące, należy uwzględnić nie tylko proste zestawienie terminów rozpoczęcia postępowania i jego zakończenia, lecz także warunkowane okolicznościami materialnoprawnymi sprawy czynności, jakie powinien podjąć organ, dążąc do merytorycznego rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. Samo przekroczenie przez podmiot zobowiązany ustawowych obowiązków, czyli także terminów załatwienia sprawy, musi być szczególnie znaczące i niezaprzeczalne, a rażące opóźnienie w podejmowanych czynnościach musi być pozbawione racjonalnego uzasadnienia* W orzecznictwie sądów administracyjnych prezentowany jest pogląd, że rażącym naruszeniem prawa jest stan, w którym bez żadnej wątpliwości i wahań można stwierdzić, że naruszono prawo w sposób oczywisty, przy czym każdorazowo taka ocena musi być dokonana przy uwzględnieniu okoliczności danej sprawy. (por. wyrok NSA z dnia 21 czerwca 2012 r. sygn. akt I OSK 675/12; wyrok WSA w Łodzi z dnia 17 października 2014 r. sygn. akt II SAB/Łd 124/14). W okolicznościach niniejszej sprawy nie można pominąć wyjaśnień Fundacji zawartych w odpowiedzi na skargę, które jakkolwiek wskazują na błędną interpretację przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej i częściowo ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, nie stanowią jednak podstaw do stwierdzenia kwalifikowanego naruszenia prawa. Powyżej przedstawiona argumentacja uzasadniała także oddalenie żądania zawartego w skardze w zakresie wymierzenia Fundacji grzywny.” (pkt. 3 wyroku) [podkreślenie – autor skargi kasacyjnej] .
4. Słowem, WSA w Warszawie uznał, że beczynność Organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa (co też uzasadniło, w ocenie WSA w Warszawie, oddalenie wniosku o wymierzenie Organowi grzywny), gdyż sąd dał wiarę wyjaśnieniom Organu co do błędnej interpretacji przepisów.
5. W ocenie Skarżącego wyjaśnienia Organu należy ocenić jako nieprzekonujące. Sprawia to, że nie mogą one uzasadniać przyjęcia, że beczynność Organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa.
6. O rażącym naruszeniu prawa przez Organ świadczą, w ocenie skarżącego, następujące okoliczności. Po pierwsze, niniejsza sprawa przed WSA w Warszawie nie jest pierwszą sprawą, która dotyczyła zakwestionowania beczynności Organu jako podmiotu zobowiązanego – przed skierowaniem wniosku o udostępnienie informacji publicznej w niniejszej sprawie, tj. wniosku z dnia 3 listopada 2016 r., do Organu trafiła skarga Skarżącego dotycząca nieudostępnienia informacji publicznej na wniosek z dnia 7 czerwca 2016 r. (zarejestrowana później przed WSA w Warszawie pod sygn. II SAB/Wa 588/16) – zatem z chwilą otrzymania skargi na beczynność i udzielenia na nią odpowiedzi przez profesjonalnego pełnomocnika Organ miał świadomość ciężących na nim obowiązkach informacyjnych. Po drugie, w odpowiedzi na skargę, skierowanej w niniejszej sprawie, Organ wniósł o odrzucenie złożonej skargi powodu braku wezwania Organu do usunięcia naruszenia prawa oraz argumentował, że nie jest podmiotem zobowiązanym do udostępniania informacji publicznej w świetle art. 4 ust. 1 pkt 5 UDIP – są to argumenty oczywiście bezzasadne w świetle aktualnego orzecznictwa, biorąc zwłaszcza pod uwagę, że Organ był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Po trzecie, nawet jeśli uznać, że rzeczywiście

po stronie Organu istniały wątpliwości interpretacyjne, bez wątpienia rozwiązał je wyrok WSA w Warszawie w sprawie o sygn. II SAB/Wa 588/16, który uwzględnił złożoną przez Skarżącego skargę na bezczynność polegającą na niedostępności informacji na wniosek z dnia 7 czerwca 2016 r. – wówczas bez wątpienia można stwierdzić świadomość Organu o ciężących na nim obowiązkach informacyjnych. Po czwarte, bezczynność Organu w niniejszej sprawie polegała na nieudzieleniu jakiegokolwiek odpowiedzi, co poddaje w sposób oczywisty w wątpliwość stanowisko Organu co do istniejących rozbieżności interpretacyjnych – nie wykazał ich w piśmie, stanowiącym odpowiedź na wniosek o udostępnienie informacji publicznej, bowiem w odpowiedzi na wniosek Skarżący takiej odpowiedzi nie otrzymał.

7. Powyższe okoliczności niniejszej sprawy świadczą, o tym, że bezczynność Organu miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa oraz uzasadniają wniosek o wymierzenie grzywny. Organ w sposób oczywisty naruszył obowiązujące prawo oraz przedstawiał wątpliwe, by nie rzec pozorne, argumenty, mające usprawiedliwiać ten stan rzeczy. Odmienną ocenę WSA w Warszawie w tej mierze Skarżący ocenia jako nieuzasadnioną.
8. Na mocy Wyroku odrzucono skargę w zakresie udostępnienia wnioskiem z dnia 3 listopada 2016 r. informacji publicznej *„o tym, jakie przedsięwzięcia od 2008 r., w których korzystano ze środków publicznych, prowadziła Fundacja – wnosimy w tym względzie o przekazanie informacji o nazwie poszczególnych przedsięwzięć (projektów), wskazanie podmiotu przekazującego Organu środki publiczne oraz podanie roku podpisania umowy związanej z przekazaniem środków publicznych (jeżeli została podpisana umowa)”* (pkt 4 sentencji zaskarżonego wyroku).
9. WSA w Warszawie rozstrzygnięcie w tej mierze uzasadniał tym, że: *„zagadnienie wskazane jako pierwsze we wniosku Stowarzyszenia z dnia 3 listopada 2016 r. to jest – żądanie udostępnienia informacji o tym, „jakie przedsięwzięcia od 2008 r., w których korzystano ze środków publicznych, prowadziła Fundacja (w tym względzie o przekazanie informacji o nazwie poszczególnych przedsięwzięć, projektów, wskazanie podmiotu przekazującego Fundacji środki publiczne oraz podanie roku podpisania umowy związanej z przekazaniem środków publicznych - jeżeli została podpisana umowa)” – stanowiło już przedmiot wcześniejszego wniosku Stowarzyszenia z dnia 7 czerwca 2016 r., skierowanego do Fundacji oraz przedmiot wcześniejszej skargi Stowarzyszenia z dnia 20 lipca 2016 r. na bezczynność Fundacji w zakresie rozpatrzenia wniosku z dnia 7 czerwca 2016 r. Skarga ta została rozpoznana przez WSA w Warszawie wyrokiem z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie o sygn. akt II SAB/Wa 588/16. Na zawistość tej sprawy w dacie wpływu skargi w niniejszej sprawie wskazała Fundacja w odpowiedzi na skargę. Nie jest dopuszczalne prowadzenie przez te same strony postępowania administracyjnego w tym samym czasie identycznych spraw przed sądem administracyjnym. Dlatego Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 58 § 1 pkt 4) ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – patrz pkt. 4 wyroku, odrzucił skargę Stowarzyszenia w zakresie bezczynności Organu w rozpatrzeniu wyżej opisanego żądania.”*.
10. O ile należy się zgodzić, że nie jest dopuszczalne prowadzenie przez te same strony postępowania administracyjnego w tym samym czasie identycznych spraw przed sądem administracyjnym, o tyle z taką sytuacją nie mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie.
11. Wniosek z dnia 7 czerwca 2016 r., skierowany przez Skarżącego do Organu dotyczył udostępnienia: *„informacji o tym, jakie przedsięwzięcia od 2008 r., w których*

korzystano ze środków publicznych, prowadziła Fundacja - wnosimy w tym względzie o przekazanie informacji o nazwie poszczególnych przedsięwzięć (projektów), wskazanie podmiotu przekazującego Organu środki publiczne oraz podanie roku podpisania umowy związanej z przekazaniem środków publicznych (jeżeli została podpisana umowa). Wnosimy o przestanie wskazanych informacji na niniejszy adres e-mail."

12. *Z kolei wniosek z dnia 3 listopada 2016 r. dotyczył udostępnienia: „informacji o tym, jakie przedsięwzięcia od 2008 r., w których korzystano ze środków publicznych, prowadziła Fundacja – w tym względzie o przekazanie informacji o nazwie poszczególnych przedsięwzięć (projektów), wskazanie podmiotu przekazującego Organu środki publiczne oraz podanie roku podpisania umowy związanej z przekazaniem środków publicznych (jeżeli została podpisana umowa), informacji o wydatkach w ramach przedsięwzięć, w których Fundacja korzystała ze środków publicznych, poprzez podanie kwoty wydatku, daty, strony wydatku (np. z kim była zawarta umowa), przedmiotu wydatku – od 1 stycznia 2016 r. oraz o przestanie wskazanych informacji na adres e-mail: biurosowp@siecobywatelska.pl."*
13. Ponadto w związku z powyższym należy wskazać na następujące kwestie. Po pierwsze, obydwa wnioski miały odmienne zakresy przedmiotowe, choć obydwa dotyczyły udostępnienia informacji o tym, jakie przedsięwzięcia od 2008 r., w których korzystano ze środków publicznych, prowadziła Fundacja, to wniosek z dnia 7 czerwca 2016 r. dotyczył informacji objętych zakresem od początku 2008 r. do dnia 7 czerwca 2016 r. (data złożenia wniosku), natomiast wniosek z dnia 3 listopada 2016 r. dotyczył przekazanie tych informacji objętych zakresem od początku 2008 r. do dnia 3 listopada 2016 r. Po drugie, z uwagi na odmienne zakresy przedmiotowe, obydwa wnioski nie dotyczą tej samej sprawy. Po trzecie, każdy z wniosków jest przedmiotem odrębnego postępowania o udostępnienie informacji publicznej, którego przebieg może stać się przedmiotem odrębnego postępowania sądowoadministracyjnego – tak się stało w niniejszej sprawie. Po czwarte, obydwa wnioski nie dotyczą tej samej sprawy także z tego powodu, że zostały one skierowane do Organu w innej formie – wniosek z dnia 7 czerwca 2016 r. został skierowany w drodze elektronicznej (wiadomość e-mail), natomiast wniosek z dnia 3 listopada 2016 r. został wysłany listem poleconym (nr przesyłki (00859007731456166039)). Po piąte, skierowanie wniosku z dnia 3 listopada 2016 r. było motywowane m.in. argumentacją Organu, że nie otrzymał on wniosku z dnia 7 czerwca 2016 r. – tym tłumaczeniem nie dał wiary WSA w Warszawie w wyroku w sprawie o sygn. II SAB/Wa 588/16, niemniej jednak na dzień złożenia wniosku z dnia 3 listopada 2016 r. oraz skargi na bezczynność w związku z brakiem realizacji tego wniosku, rozstrzygnięcie WSA w Warszawie z oczywistych względów nie było jeszcze znane.
14. Biorąc powyższe pod uwagę WSA w Warszawie w sposób błędny odrzucił skargę na bezczynność w tym zakresie. Jak wskazano, Skarżący skierował do Organu dwa odrębne wnioski, które były przedmiotem odrębnych postępowań o udostępnienie informacji publicznej, co zaś uzasadnia okoliczność, że stały się one przedmiotem dwóch odrębnych postępowań sądowoadministracyjnych.
15. Częścią wydanego Wyroku w niniejszej sprawie było postanowienie o kosztach. WSA w Warszawie odstąpił od zasądzenia na rzecz Skarżącego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, co uzasadniano w sposób następujący: „*Na podstawie przepisu art. 206 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie odstąpił od zasądzenia od Fundacji na rzecz Stowarzyszenia kosztów postępowania*

(zastępstwa prawnego), albowiem skarga została uwzględniona w niewielkim zakresie. Dla takiego miarkowania rozstrzygnięcia o kosztach nie bez znaczenia jest nieuwzględnienia żądań skargi w zakresie uznania bezczynności za rażącą i wymierzenia grzywny a także odrzucenie skargi w znacznej części na podstawie art. 58 § 1 pkt 4) ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – patrz pkt. 4 wyroku.”.

16. Skarżący nie zgadza się ze stanowiskiem WSA w Warszawie z następujących względów. Po pierwsze, jak wskazano powyżej, WSA w Warszawie w sposób błędny odrzucił w części skargę na bezczynność Organu, wobec czego traci uzasadnienie odstąpienie od zasądzenia zwrotu kosztów postępowania. Po drugie, nawet jeśli uznać odrzucenie w części skargi za prawidłowe (z czym Skarżący stanowczo nie się zgadza), odrzucenie skargi dotyczyło tej jej części, w jakiej odnosiła się ona do jednego z dwóch punktów wniosku o udostępnienie informacji publicznej z dnia 3 listopada 2016 r., co świadczy o tym, że skarga okazała się zasadna nie „w niewielkim zakresie”, a w mniej więcej połowie, co uzasadnia zasądzenie zwrotu kosztów postępowania w całości (z uwagi na uwzględnienie skargi) tudzież, ewentualnie, zasądzenie zwrotu kosztów postępowania co najmniej w części. Po trzecie, nie można zgodzić się ze stanowiskiem WSA w Warszawie, że w kwestii zasądzenia zwrotu kosztów postępowania ma znaczenie okoliczność, że WSA w Warszawie nie uwzględnił wniosku procesowego o stwierdzenie, że bezczynność podmiotu zobowiązanego ma miejsce z rażącym naruszeniem prawa oraz wniosku procesowego o wymierzenie podmiotowi zobowiązanemu grzywny – są to wnioski procesowe, które nie świadczą o zasadności samej skargi, tudzież jej niezasadności. Po czwarte, ocena, czy bezczynność podmiotu zobowiązanego miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa jest każdorazowym obowiązkiem sądu rozpatrującego skargę na bezczynność, w związku z tym niezależnie od wskazanego w tym zakresie wniosku procesowego, to na WSA w Warszawie i tak ciążyłby obowiązek dokonania owej oceny. Nie można obciążać strony skarżącej negatywnymi konsekwencjami faktu, że w skardze, za sprawą wystowienia tego wniosku procesowego, przedstawiła argumentację na rzecz stwierdzenia, że bezczynność Organu miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Po piąte, wymierzenie podmiotowi grzywny na podstawie art. 149 § 1a PPSA także nie jest uzależnione od wystowionego w tym zakresie wniosku procesowego, bowiem sąd rozpatrujący skargę na bezczynność może wymierzyć grzywnę niezależnie od wniosku strony skarżącej. Z tego powodu nie można obciążać Skarżącego negatywnymi konsekwencjami faktu, że w skardze, za sprawą wystowienia tego wniosku procesowego, przedstawiła argumentację na rzecz wymierzenia grzywny Organowi.
17. Z powyższych powodów postanowienie w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania, będące częścią wydanego w sprawie Wyroku, jest błędne. Powyższe względy uzasadniają zasądzenie zwrotu kosztów postępowania przed sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego.
18. Biorąc pod uwagę przepisy prawa materialnego, Wyrok wydany przez WSA w Warszawie w zakresie, w jakim jest on przedmiotem niniejszej skargi kasacyjnej, narusza konstytucyjne prawo do informacji, bowiem sprawia, że czyniący użytek z tego prawa Skarżący nie zyskał sądowej ochrony tego prawa. To także uzasadnia zarzut naruszenia konstytucyjnego prawa do sądu, gdyż część skargi na bezczynność Organu, wywiezionej przez Skarżącego, nie została rozpatrzona co do *meritum*.

19. Należy na marginesie wskazać, że sądowa ochrona wolności i praw człowieka i obywatela jest koniecznością w demokratycznym państwie prawa, wynika ona z art. 5 Konstytucji RP, zgodnie z którym Rzeczpospolita Polska strzeże niepodległości i nienaruszalności swojego terytorium, zapewnia wolności i prawa człowieka i obywatela oraz bezpieczeństwo obywateli, strzeże dziedzictwa narodowego oraz zapewnia ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju.
20. W obliczu trwającego kryzysu konstytucyjnego w Polsce oraz trwających prac legislacyjnych, mających związek z wymiarem sprawiedliwości, szczególne znaczenie ma zaufanie społeczeństwa do sądów, które przejawia się m.in. w formułowaniu rozstrzygnięć przez organy władzy publicznej, w tym władzy sądowniczej, w sposób zrozumiały i przekonujący.
21. W ocenie Skarżącego z zaniepokojeniem należy przyjąć stwierdzenie WSA w Warszawie, zgodnie z którym: *„W ocenie Sądu, sprawy w zakresie dostępu do informacji publicznej przede wszystkim powinny służyć obywatelskiemu prawu do informacji, dlatego nadużyciem prawa dostępu do informacji jest ponowne zarzucanie przez stronę skarżącą bezczynności w sprawie pomiędzy tymi samymi podmiotami, w zakresie już rozstrzygniętego albo zawisłego przez sądem administracyjnym zagadnienia.”*
22. Pogląd WSA w Warszawie o rzekomym „nadużyciu prawa do informacji” jest niedopuszczalny w demokratycznym państwie prawa, gdyż podważa celowość ochrony konstytucyjnych wolności i praw (co stanowi zasadę konstytucyjną), a poza tym stanowi nieuprawnioną ocenę intencji podmiotu (osoby) korzystającego z konstytucyjnego prawa do informacji.
23. Wskazać przy tym należy, że: *„Z jednej strony w orzecznictwie, jak się wydaje wbrew woli ustawodawcy, wykształcił się pogląd o niewłaściwym korzystaniu przez obywatelki i obywateli z prawa do informacji, w sposób niezgodny z ideą funkcjonowania tego prawa. Z drugiej strony pojawia się szereg wątpliwości co do uprawnienia sądów i podmiotów zobowiązanych do pytania wnioskodawców o ich intencje. Osoby podnoszące tę kwestię podkreślają też prawnocztowieczy charakter prawa do informacji.”¹*
24. W związku z powyższym wnoszę jak we wstępie.

Załącznik:

- 1) Odpis skargi kasacyjnej.

¹ S. Osowski, „*Nadużywanie prawa do informacji. Analiza krytyczna*”, Warszawa, 2016 r., ISBN 978-83-926510-8-6, analiza dostępna także pod adresem: <http://informacjapubliczna.org/analizy/naduzywanie-prawa-informacji/>